

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa B. K.

przeciwko "R." S.A. w W. - Oddziałowi we W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2011 r.,

zażalenia powódki na orzeczenie o kosztach, zawarte w wyroku Sądu
Apelacyjnego

z dnia 18 sierpnia 2010 r.,

- 1) oddała zażalenie;
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu na rzecz
adwokata K. P. - Kancelaria Adwokacka
w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług,
tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z
urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2010 roku Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki i zasądził od niej na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd wskazał, iż podstawę jego rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów stanowi art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

Orzeczenie o zwrocie kosztów postępowania apelacyjnego powódka zaskarżyła zażaleniem, w którym wniosła o jego zmianę i nieobciążenie jej tymi kosztami, przez zastosowanie art. 102 k.p.c. oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zastosowany przez Sąd Apelacyjny artykuł 98 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę, a więc w tym wypadku powódka, powinna zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do jego obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Na ten właśnie przepis powołał się Sąd Apelacyjny w treści uzasadnienia orzeczenia.

Pełnomocnik strony pozwanej złożył wniosek o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego w odpowiedzi na apelację, która została ponownie wniesiona w dniu 9 sierpnia 2010 r. i prawidłowo dołączona do akt sprawy. Poza tym wziął udział w rozprawie apelacyjnej, a zatem stronie pozwanej wygrywającej proces należał się zwrot kosztów jej zastępstwa przez radcę prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Zwolnienie strony od kosztów sądowych nie zwalnia jej od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi (art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2006 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594). Sąd nie ma obowiązku wskazywać dlaczego nie zastosował wyjątkowego przepisu, tj. art. 102 k.p.c., gdy brak w sprawie faktów wyczerpujących hipotezę tego unormowania. Zgodnie z tą regulacją, tylko w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i dlatego nie może być interpretowany w sposób rozszerzający. Wprawdzie nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając

ich kwalifikację sądowi, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366), niemniej ze względu na jego wskazany charakter może zostać zastosowany tylko wtedy, gdy szczególne względy przekonują o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby wyjątkowo niesłuszne (niesprawiedliwe). Mogą to być fakty związane z samym procesem lub leżące poza nim, a w tym dotyczące sytuacji życiowej strony.

W rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły takie wyjątkowe okoliczności a sytuacja materialna powódki, nie jest wyjątkowo trudna, skoro z powołanego w zażaleniu zaświadczenia wynika że pracuje, a więc ma stałe źródło dochodu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.